

Elnököt és háznagyot választ a katolikus kör.

— Dobay Gyula dr. és Tóth Imre dr. a jelöltek. —

(Saját tudósítónktól.) A szegedi katolikus kör tegnap, vasárnap délutánra közgyűlést hívott egybe, amelyen Nagy Aladár dr., a kör lemondott elnöke és Szeless József dr., a lemondott háznagy helyett új elnököt, illetve háznagyot kellett volna választani. Minthogy azonban a tagok nem jelentek meg határozatképes számban, a közgyűlést február huszonharmadikára halasztották el, amikor is, tekintet nélkül a tagok számára, megejtik a választásokat és letárgyalják a közgyűlés programját.

Az előjelek szerint a huszonharmadiki közgyűlés minden különösebb izgalom nélkül fog lefolyni, amennyiben a kör választmánya és kandidáló bizottsága az üresen maradt tisztségek jelöltjeiben még a múlt hét péntekjén *egyhangulag megállapodott*. A választmány, illetőleg a kandidáló bizottság ülésén a következők történtek. Nagy Aladár dr. világi elnök lemondása folytán a választmány a maga kebeléből egy szűkebb körű kandidáló bizottságot küldött ki, amelynek az lett volna a feladata, hogy az új elnök személyében megállapodjék. A kandidáló bizottság Szele Róbert dr., tanterületi főigazgatót, aki egy időben elnöke volt a körnek, jelölte Nagy Aladár dr. helyére, aki azért mondott le, mert *birói állását a körnek a jövőben kifejtendő intenzívebb társadalmi működésével nem hozhatja kapcsolatba*. A kandidáló bizottság reményei azonban nem teljesülhettek, mert Szele Róbert dr. még aznap *kitért* a jelölés elől és kijelentette, hogy ugyanazon okoknál fogva, amelyek miatt egykori elnökségéről leköszönt, *most sem vállalhatja a jelöltséget*. Szele Róbert dr. ugyanis házassága miatt ellentétbe került a római katolikus dogmával s ez készítette a lemondásra. Ezek az okok ma is fennállnak.

A kandidáló bizottság mindezt tudomására hozta a választmánynak, amely ismét ülésezett s a kör világi alelnökéül *egyhangulag Dobay Gyula dr. ügyvédet jelölte*. Megválasztása a huszonharmadiki közgyűlésen bizonyosra vehető annál inkább, mert

jelölését a kör tagjai is általában helyesléssel fogadták és másik jelöltet nem kívánnak állítani. Hasonlóképen a háznagy tisztségre egyhangulag jelölték Tóth Imre dr.-t, aki Szeless József dr. utódja lesz. A volt háznagy azért köszönt le, mert betegeskedése miatt nem vehet intenzívebb részt a kör ügyeinek vezetésében.

A tisztújító választások eredendő oka az, hogy a tagok a réginél *frissebb és eleve nebb életet akarnak belevinni a körbe*. Reformálni kívánják a mozgalmasságát és működését *ki akarják terjeszteni a városi politikára is*. Érdeklődünk a kör főtákaránál, Lippay György dr. állami főgimnáziumi tanárnál, nincs-e ennek a fölfrissítésnek agresszívebb vallási, vagy politikai célja. Lippay György dr. a következőket volt szives mondani:

— Semmiféle agresszív céljaink nincsenek. Sem antiszemitizmus, sem más politikai. Csupán az a célunk, hogy élénkítségbe tegyük a kör belső életét. Az utóbbi időben ugyanis *bizonyos stagnálást tapasztaltunk és nem akarjuk, hogy a tagok csupán kártyázó egyesületnek tekintsék a kört*. Annak, hogy a kör mostanában nem működhetett mozgalmasabban, egyik fő oka a helyiségünk szűk volta, amelyek a hatalmas taglétszámnak még egy nagyobb töredékét sem képesek befogadni. A kör múlt évi működéséről és a jövőbeni programjáról tájékoztató jelentésben fogok beszámolni a huszonharmadiki közgyűlésen, amely után a jelentést nyilvánosságra is hozzuk. Hangsúlyozom ismételtén, hogy a jövőbeni programunkban *semmiféle támadó gondolat nem vezérel bennünket*, amint hogy nem vezérelt akkor sem, amikor a kör megalakult.

Fölkerestük Dobay Gyula dr.-t is és az iránt érdeklődünk nála, hogy milyen tervekkel és milyen szellemben veszi majd át a kör ügyeinek tulajdonképeni vezetését. Dobay Gyula dr. a következő nyilatkozatot tette:

— Teljesen az alapszabályok keretében kívánok maradni és a kör további működésének

sének *sem vallásfelekezeti éle nem lehet, sem politikai céljai*, amint hogy eddig sem volt. Köztudomásu, hogy én az ország és a nemzet érdekében mindig a legszélsőbb liberáliszmusnak voltam és vagyok a hive és demokrata szellem kell, hogy uralkodjék a katolikus körben is. A mi vallásunk nem ismer rangkülönbséget, tehát a kör működésében is a tagok legteljesebb egyenlőségének kell kifejezésre jutni. Sőt nemcsak a tagokénak, hanem minden embertársunknak, legyen az bármilyen vallásu és bármilyen rangu. A kör életét természetesen intenzívebbé akarjuk tenni, *ez azonban nem abban áll, hogy a helyi politikára, vagy akár a várospolitikára akarunk nyomást gyakorolni*. Hanem első sorban úgy kívánjuk élénkíteni és mozgalmiasabbá tenni ennek a hatalmas egyesületnek a működését, hogy anyagi erőnkhez mértén megfelelő épületet emelünk, ahol előadásoknál, felolvasásoknál, mulatságoknál a kör minden tagja elfér. Eddig ugyanis a főhiba ott volt, hogy amikor a kör valamilyen nyilvános jellegű dolgot rendezett, a tagok legnagyobb része kiszorult a termékből s ezek miatt az állapotok miatt zugolódások estek. A másik cél pedig az, hogy a katolikus kört, amint hangsúlyoztam, az egyenlőség elvének legteljesebb érvényesítésével: *ki akarjuk emelni a többi egyesületek közül*, amelyeknek a legtöbbször az érdek és a rang dominál, vagy mint amilyen például a kasszinó, mely egynehány ur szövetsége, ahol hiába keresünk demokratikus szellemet.

Ez a két nyilatkozat valóban megnyugtató és örömmel fogadja mindenki, aki attól a veszedelemtől aggódik, hogy a katolikus körnek — akarva nem akarva — sikerülhet Szegeden állandósítani a vallási villongásokat és azok alvó parazsát újra és újra lángrakeltetni. A szavak megnyugtatónak, várjuk a tetteket.

ahonnan kalapácsolás zaja hallatszott egész éjen át. Reggelre az egész szoba fényőrággal, zászlókkal s színes papírgirlandokkal volt földiszítve.

Dél előtt hat zenész jött a városból, akik a zuhogó esőben alaposan átáztak. Mikor Vangaaban szálltak a kocsirol, kibontották flótáikat, a pikolót előhúzták zsebükből s a nagy trombitát összeállították. Ezt cselekedtek egyenként és összesen. A vörös orru, pocakos karmester, aki a kocsiiban maradt, jelt adott, mire fölhangzott a szerintük remek gyászinduló, ami a házak kapuiba csalta a falu öregjét és ifját. Aztán együtt mentek a gyászoló házhoz.

A ravatalos szoba berendezése mindenképpen elkábitott. Ilyen gyönyörű dísz még a legvidámabb bucsunál sem láttak és nem volt olyan fényes bál, amely ennél szebb pompát birt volna fölmutatni. Fényőrály, zászló, színes papír között feküdt a halott, összeasztott kezében hatalmas myrtuszágat szorongatva. Körülötte az egész rokonság, szorgolván egész Vangaat. Bajor sör volt csapra ütve, a közönség evett, ivott s nem-sokára abban a félig kedélyes, félig szorongó hangulatba esett, mikor az ember nem tudja miképp viselkedjék.

Egyszer csak föl tárt a szomszéd szoba ajtaja s a küszöbön megjelent Bisserup. Egyik szemén üvegegl támoltygott a koporsóhoz, ott fölemelte először feketekeztyűs jobbát, aztán fölemelte feketekeztyűs balját, feketenyakkendő torkát megköszönte, aztán elhallgatott mielőtt beszédbe kezdett volna és körülnézett.

Gyula alig bírta türtőztetni vihogását.

Bisserup. Hosszu haj. Fél üveg a szemén. Az a nagy cylinder is eszébe jutott, amit előbb Bisserup kezében látott és kinjába került, hogy nevetését visszafojtja.

Most meg beszélni kezdett:

— Szeretnék, — igen szeretnék, — ha ugyanabban a helyzetben lennék — kérem — nem bírom — bocsássanak meg...

Szeméből kiesett a foglalás nélkül való üveg, elővette zsebkendőjét hogy megtörölje szemét és orrát megfújja. E művelet mint harsány trombitaszó töltötte be a gyászszobát. Aztán újra beszélt:

— Tekintettel az én forrón szeretett — nagyon drága — elköltözött menyasszonyomra, — tekintettel a netán fölmerült kételyekkel szemben, — tekintettel kötelességemre, itt a halállal szemben, — ezt a becsületes leányt tisztának és becsületesnek kijelenteni — és tekintettel az ügy fontosságára — a gondviselést hívom segítségül, — tekintettel a szent célra, ő álljon ide tanúbizonyságul, hogy aki itt fekszik a halál násznyoszolyájában — mint egy szűz — szűz, mondom én, mint a frissen esett mocsoktalan hó — mint — mint — tekintettel — amen — amen — vizet!

Talán össze is esik, ha Gyula hozzá nem ugrik és nem nyomja le egy székre. Viz ugyan nem volt kéznél, de sör, amennyi csak kellett. A szónok hosszan ivott, aztán sirva fakadt. A nők szivettépő zokogását Gyula már türelmetlenül fogadta s intett az embereknek, hogy szögezzék le a koporsót gyorsan, minél előbb. Aztán kivitték, a koszorúkkal együtt szekérre rakták, a zenészek gyászindulóba kezdtek a gyászmenet

megindult. A gyászokcsi bakján, a kocsis mellett, Bisserup ült, arca fekete keztyűjének nyomaitól csilkos volt, mint a zebra bőre. És még itt is egyre szemét törölgette. Jó szerencse, hogy Gyula mögötte megy.

A pap már a sirnál várta őket. Papnál nem szokott türelemmel várta a szomorú menet megérkezését. Ám Bisserup is nem szokott módon viselkedett vele szemben, mikor előre leszurta neki a dupla honoráriumot, ami a papot egészen keresztényi türelemre hangolta s szép beszéd elmondására lelkesítette:

— Kedves keresztély atyámiai! Itt állva e gyászos koporsó előtt...

Puff, mintha csak erre várt volna a zápor. Hasztalan feszítették ki a sok esernyőt, a víz patakzott a gyászoló közönségre, a papra, a sirra, Anera, a pincér volt szerelmesére, mely most hozzá méltó temetésben részesült. A víz patakzott a szótlan Jakabra és patakzott Gyulára is, ki szívesen adott volna a szegények számára tiz koronát, csak ne az ő testvére halt volna meg, hogy neki ne kellene itt állani. Zokogás fojtogatta torkát, ötlött csak fel előtte teljes borzalmaságában, hogy nővére halott. A szívet mintha vasmarokkal fogták volna át, olyan sajgást érzett s talán bömbölésre fakadt volna, ha e pillanatban elébe nem tűnik a pincérnek majdnem egészen fekete arca. Akkor elővette sárgavirágos piros-kék zsebkendőjét, betemetkezett, nevetni kezdett s csak akkor tért, magához, mikor Jakab jól hátba vágta és kezébe adta az ásót, hogy a nedves agyagból egy-két rögtön dobjon Anének a mélységbe eresztett koporsójára.